

Баба Тона рече пакъ усмихната:

— Ами я обърни на другата страна!

Ваньо обърна кръстчето.

— Я, това що е?

— Манастирътъ. Какъвъ е чуденъ! Само да порастнешъ, и ти ще отидешъ!

— Мамо, остави го на мира детето, че нито е яло, нито е спало, откакъ ти отиде на манастиръ! — каза съ укоръ сломената майка.

Баба Тона я изгледа съвсемъ учудена.

— Че защо така? — запита тя.

— Нали го виждашъ — боленъ е!

— Боленъ ли? Я чакай азъ да му дамъ на Ваньо една нафорка, та да видишъ, дали нѣма да оздравѣе! — каза увѣрено тя и извади отъ кърпата парченце изсъхнала нафора. — Я си хапни, сине! Вземи си, па да видишъ, какъ ще ми оздравѣешъ! Свети Иванъ ще ти помогне! — подкани тя своето внуче, което не слушаше нито нея, нито майка си, а бѣше залепило око на малкото като мѣнисто стѣклъце на кръстчето, задъ което бѣха скрити тѣзи чудни картинки.

— Ще му мине, ще му мине, като на кученце! — говорѣше баба му, следъ като Ваньо лапна нафората, приседна на одъра до главата му и започна да му разказва за голѣмия манастиръ, за постницата, за камъка, презъ който сж се провирали и който не пускалъ да минатъ грѣшниците презъ него, за високитѣ и прави като свѣщи борове, за шумящата рѣка, за дългата свѣщъ, по-висока отъ човѣшки ръстъ, и още за какво ли не.

Ваньо бѣше сложилъ светото кръстче на гърдитѣ си и слушаше чудния разказъ на своята баба. Той се бѣше пренесълъ цѣлъ, та никой не усѣти, кога е заспалъ.

Когато баба му свърши, Ваньо бѣше притворилъ очи, ржцетѣ му стискаха кръстчето, и по лицето му потрепваше едва забележима усмивка.

На утрото майка му се събуди. Тя бавно се повдигна, за да види своето дете, но какво бѣше нейното учудване, когато го зърна, че бѣше станало и пакъ допрѣло око до чудното стѣклъце.

— Мамо, какво хубаво кръстче! Ела и ти да видишъ! — каза той съ радостъ.

Майката скочи отъ постелята и отиде при него. Попипа челото му. Нѣмаше никакъвъ огънь.

— Господи! Свети Иване! — прошепна тя и вдигна ржце и очи за молитва.

А слънцето се бѣше показало презъ прозореца и надничае въ бедната стая.

— Мамо, хайде да ядемъ, че съмъ много гладенъ!

НИКОЛАЙ ВЪЛЕВЪ